

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети състав)

15 декември 2009 година *

По дело T-107/06

Inet Hellas Elektronik Ipiresia Pliroforion EPE (Inet Hellas), установено в Атина (Гърция), за което се явява адв. V. Chatzopoulos, avocat,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н G. Zavvos и г-жа E. Montaguti, в качеството на представители,

ОТВЕТНИК,

* Език на производството: гръцки.

с предмет искане за отмяна на решението, съдържащо се съгласно твърденията в писмо на Комисията от 31 януари 2006 г., за отхвърляне от страна на образуванието, на което е възложено организирането, администрирането и ръководенето на.eu домейна от най-високо ниво, на искането на жалбоподателя за регистрацията на.co домейн като домейн от второ ниво.

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав),

състоящ се от: г-н М. Vilaras, председател, г-н М. Prek и г-н V. M. Ciucă (докладчик), съдии,

секретар: г-н Е. Coulon,

постанови настоящото

Определение

Правна уредба

- ¹ Правната уредба се съдържа по-специално в два регламента: основен регламент — Регламент (ЕО) № 733/2002 на Европейския парламент и на Съвета от 22 април 2002 година относно въвеждането на.eu домейн от най-високо ниво (ОВ L 113, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 240), и регламент за изпълнение — Регламент (ЕО) № 874/2004 на Комисията от 28 април 2004 година относно определяне на правила на обществената политика за въвеждането и функциите на.eu домейн от най-високо ниво и принципите, които ръководят регистрирането (ОВ L 162, стр. 40; Специално

издание на български език, 2007 г., глава 13, том 45, стр. 71), изменен с Регламент (ЕО) № 1654/2005 на Комисията от 10 октомври 2005 г. (ОВ L 266, стр. 35; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 49, стр. 171).

Регламент № 733/2002

² Съгласно съображение 1 от Регламент № 733/2002:

„Създаването на.eu домейн от най-високо ниво (TLD) е включено като една от целите за ускоряване на електронната търговия в инициативата е-Европа, както е одобрена от Европейския съвет на срещата в Лисабон на 23 и 24 март 2000 г.“

³ Съгласно съображение 13 от Регламент № 733/2002:

„[...] Комисията следва на базата на открита, прозрачна и недискриминационна процедура за избор да [определи] служба по регистрация. Комисията следва да сключи [срочен и подлежащ на подновяване] договор с избраната служба по регистрация, [в който да се] уточн[яват] условията, приложими за службата по регистрация относно организ[ирането], администр[ирането] и ръководенето на.eu TLD [...].“

⁴ Член 2, буква а) от Регламент № 733/2002 определя „службата по регистрация“ като „образование, на което е възложено организирането, администрирането и ръководенето на.eu TLD, включително поддържането на съответните бази данни и свързаните обществени [услуги за намиране], регистрация на наименованията на домейните, функциониране на службата по регистрация на наимено-

вания на домейни, функционирането на службата по регистрация за наименованието на TLD сървърите и разпространението на TLD зоновите файлове“.

- 5 Член 3 от Регламент № 733/2002, озаглавен „Характеристики на службата по регистрация“, предвижда:

„1. Комисията:

- а) установява [...] критерии и процедура за [определяне] на службата по регистрация;
- б) [определя] службата по регистрация, след публикуване на покана за [заявяване] на интерес в [*Официален вестник на Европейския съюз*] и след като е била завършена процедурата по такава покана;
- в) сключва договор [...], който определя условията, според които Комисията осъществява надзор върху организирането, администрирането и ръководенето на.eu TLD от службата по регистрация. [...]

3. След като е получила предварително съгласие от Комисията, службата по регистрация трябва да сключи подходящ договор, предвиждащ делегирането на.eu ccTLD код [...].

- 6 Член 4 от Регламент № 733/2002, озаглавен „Задължения на службата по регистрация“, предвижда:

„Службата по регистрация спазва разпоредбите, политиката и процедурите, установени в настоящия регламент, и договорите, посочени в член 3. Службата по регистрация трябва да съблюдава прозрачни и недискриминационни процедури [...]“

- 7 Член 5 от Регламент № 733/2002, озаглавен „Политическа рамка“, предвижда:

„1. След консултиране със службата по регистрация и като следва процедурата, посочена в член 6, параграф 3, Комисията приема правила за [...] политика [от общ интерес] относно [въвеждането] и функциите на.eu TLD и принципите на [...] политика[та от общ интерес по отношение на] регистрация[та]. [Тези правила по-специално] включва[т]:

а) [политика на] извънсъдебно решаване на спорове[те];

б) [...] политика [от общ интерес] при спекулативно регистриране и регистриране, с което може да се злоупотреби, на наименования на домейн[и], включително възможност за регистрации на наименования на домейн[и] по етапи, за да се гарантират подходящи временни възможности за притежателите на предишни права, признати или установени от националното законодателство и/или от законодателството на Общността, и за обществените органи, за да се регистрират техните наименования;

в) политика [н]а възможно [отнемане] на наименования [н]а домейни, включително по въпроса за *bona vacantia*;

г) езикови въпроси и географски понятия;

д) отношение към интелектуалната собственост и други права.

[...]“

- 8 Съгласно член 7 от Регламент № 733/2002 „Общността запазва всички права, свързани с.eu TLD, [и] по-специално правата върху интелектуалната собственост и други права [по отношение на] базата данни на службата по регистрация, необходими, за да се гарантира изпълнението на настоящия регламент[, както] и правото за повторно [определяне] на службата по регистрация“.

Регламент № 874/2004

- 9 В уводната част на Регламент № 874/2004 се пояснява, че той се основава на „Регламент [№ 733/2002], и по-специално на член 5, параграф 1 от него“.

10 Съгласно съображение 5 от Регламент № 874/2004:

„За да гарантира по-добра защита на правата на потребителите и без да [се] нарушава[т] правилата на Общността относно [компетентната] юрисдикция[...] и приложимия закон, [при] спорове между [регистриращите бюра] и [лицата, които искат да получат услуги по регистрация], следва да [се прилага] законът на една от държавите членки.“

11 Член 8 от изменения Регламент № 874/2004, озаглавен „Резервиране на имена от страни и кодове alpha-2, представляващи страните“, предвижда:

„1. [Имената от списъка, който се съдържа] в приложението към настоящия регламент, [могат да] се резервира[т] или регистрира[т като имена на домейни от второ ниво директно в.eu TLD само от посочените в списъка страни.]

2. Кодовете alpha-2, представляващи страните, не [следва да] се регистрират като имена на домейни от второ ниво директно [в].eu TLD.“

12 Член 10, параграф 1 от Регламент № 874/2004 предвижда:

„Титулярите на [по-ранни] права [...], признати или установени от националното право [и/]или от правото на Общността и обществените органи, имат право да поискат регистрирането на имена на домейн[и] през определен период, съгласно процедура за поетапно регистриране, преди да е започнало общото регистриране в домейна.eu.

[...]“

13 Съгласно член 22, параграф 1 от Регламент № 874/2004:

„Процедурата за извънсъдебно решаване на спорове може да бъде започната от която и да е от страните, когато:

[...]

б) решението, взето от [службата по регистрация], противоречи на настоящия регламент или на Регламент [...] № 733/2002.

2. Участието в процедурата за извънсъдебно решаване на спорове е задължително за титуляра на име на домейн и за [службата по регистрация]

[...]

11. [...]

В случай на процедура срещу [службата по регистрация] комисията за извънсъдебно решаване на спорове решава дали решението, взето от [службата по регистрация], противоречи на настоящия регламент или на Регламент [...] № 733/2002. Комисията за извънсъдебно решаване на спорове се произнася дали това решение да бъде [отменено] и може да реши, че разглежданото име на домейн, в зависимост от случая, трябва да бъде прехвърлено, отнето или предоставено, при положение че, когато е необходимо, са изпълнени общите критерии за право на регистриране съгласно член 4, параграф 2, буква б) от Регламент [...] № 733/2002.

[...]

13. Резултатите от процедурата за извънсъдебно решаване на спорове са задължителни за участниците [и за службата по регистрация], освен ако не е започнало съдебно [производство] в рамките на 30 календарни дни след обявяването на резултата от процедурата за извънсъдебно решаване на спорове на страните.“

Обстоятелства в основата на спора

- 14 Системата от имена на домейни (Domain Name System) позволява при използването на Интернет имената на домейните да се свързват с номера, идентифициращи свързаните с Интернет компютри. Техническото управление на тази услуга се координира от организация с нестопанска цел, учредена по калифорнийското право (Съединени американски щати), а именно „Internet Corporation for Assigned Names and Numbers“ (наричана по-нататък „ICANN“). Тя осигурява и управлението на системата от базови сървъри и на системата от домейни от най-високо ниво. Домейнът от най-високо ниво (Top Level Domain, наричан по-нататък „TLD“) обхваща група компютри, свързани с Интернет. Той се изписва в дясната част на всяко име на домейн и се състои от точка и специален код, от точка и общ код, например.com,.net или.org, или от точка и географски код, например.lu.
- 15 На 21 март 2005 г. управителният съвет на ICANN упълномощава председателя на ICANN и общото събрание на ICANN да сключат договор за делегиране на управлението на.eu TLD с определената от Комисията на Европейските общности асоциация с нестопанска цел по белгийското право European Registry for Internet Domains (наричана по-нататък „EURid“) (вж. Решение 2003/375/ЕО на Комисията от 21 май 2003 година относно определяне на служба по регистрацията на.eu домейни от най-високо ниво (OB L 128, стр. 29).
- 16 Жалбоподателят, Inet Hellas Ilektroniki Ipiresia Pliroforion EPE (Inet Hellas), е дружество, което упражнява дейност в областта на телекомуникационните услуги в Интернет. То извършва по-специално регистрация на имена на домейни от вида „име.co.gr“ за трети лица, тъй като управлява.co домейна от второ ниво на.gr TLD.
- 17 На 17 април 2001 г. жалбоподателят подава пред Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) заявка за регистрация на марката „СО“ като марка на Общността на основание на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (OB L 11,

1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), изменен (заменен от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

- 18 На 5 август 2002 г. марката на Общността „СО“ е регистрирана под № 2191500 от СХВП.
- 19 На 7 декември 2005 г. жалбоподателят отправя до EURid заявка за регистрация на .co домейна като домейн от второ ниво на .eu TLD.
- 20 EURid отказва да регистрира .co домейна като домейн от второ ниво на .eu TLD. В писмо от 7 декември 2005 г. тя отговаря на ищеца, че регламенти № 733/2002 и № 874/2004 изключват възможността за регистриране на въпросния домейн, тъй като кодовете на държавите не могат да се регистрират като домейн от второ ниво, а двете букви от наставката „co“ съответстват на кода alpha-2 за Колумбия.
- 21 В отговор на отказа на EURid да регистрира .co домейна като домейн от второ ниво на .eu TLD, на 23 декември 2005 г. жалбоподателят сезира Комисията, като ѝ излага причините, поради които счита, че отказът противоречи на правилата на Съюза.
- 22 Комисията отговаря с писмо от 31 януари 2006 г. (наричано по-нататък „обжалваният акт“), съобщено на жалбоподателя на 13 февруари 2006 г. В обжалвания акт Комисията най-напред разяснява на жалбоподателя, че регламенти № 733/2002 и № 874/2004 предвиждат процедура за извънсъдебно решаване на спорове, която може да се използва по-специално когато решение на службата по регистрация противоречи на Регламент № 733/2002 или на Регламент № 874/2004. На следващо място, Комисията посочва, че тя не може да действа като апелативна инстанция за приетите от службата по регистрация

решения и че следователно „не може да преразглежда решение, прието от EURid“. Комисията все пак пояснява, че доколкото кореспонденцията ѝ с EURid са отнася до тълкуването на Регламент № 874/2004, ще направи някои разяснения за жалбоподателя, които могат да му бъдат от полза. Комисията представя също своето тълкуване на приложимите разпоредби и дава отговор на твърденията на жалбоподателя. На последно място, Комисията прави заключение, че макар да разбира отлично интереса на жалбоподателя да регистрира .co домейна като домейн от второ ниво на .eu TLD, тя само може да подкрепи решението на EURid от 7 декември 2005 г. за отказ на регистрацията на този домейн.

Производство и искания на страните

- 23 Жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд на 7 април 2006 г.
- 24 След промяна в съставите на Общия съд съдията докладчик е включен в пети състав, на който вследствие се разпределя настоящото дело.
- 25 В рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, Общият съд приканва Комисията да представи даден документ. Комисията изпълнява това искане в определения срок. С акт, постъпил в секретариата на Общия съд на 8 април 2009 г., жалбоподателят представя становището си по този документ.

26 Жалбоподателят иска от Общия съд:

- „да установи, че обжалваният акт е невалиден“,
- да отмени обжалвания акт,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

27 Комисията иска от Общия съд:

- да отхвърли жалбата като недопустима,
- при условията на евентуалност, да отхвърли жалбата като неоснователна,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

28 По силата на член 113 от Процедурния правилник Общият съд, заседаващ съгласно изискванията по член 114, параграфи 3 и 4 от същия правилник, може по всяко време служебно, след изслушване на страните, да се произнесе относно липсата на абсолютни процесуални предпоставки. В конкретния случай Общият съд счита, че разполага с достатъчно сведения от материалите по делото и от обясненията на страните, и вследствие на това решава да се произнесе, без да започва устната фаза на производството по възражението за недопустимост, изведено от липсата на акт, подлежащ на обжалване, тъй като страните са изразили мнението си по този въпрос в писмените си становища.

Доводи на страните

29 Без да повдига възражение за недопустимост с отделна молба по смисъла на член 114, параграф 1 от Процедурния правилник, Комисията на първо място се позовава на липсата в случая на акт, произвеждащ задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено положението му.

30 Комисията поддържа, че както ясно личи от анализа на съдържанието на обжалвания акт, той представлява „становище на Комисията“, което съдържа единствено пояснения относно следваната процедура. То в никакъв случай не представлява решение, прието от компетентен орган, а и нищо не указва, че Комисията е имала намерение да приеме такова решение. Освен това Комисията счита, че доколкото обжалваният акт не произвежда задължителни правни последици по отношение на жалбоподателя, последният няма никакъв интерес да иска отмяната му.

31 Комисията изтъква, че предоставените в обжалвания акт обяснения не засягат правното положение на жалбоподателя, нито го лишават от възможността да

използва достъпните способи за защита или да прибегне до процедурата за извънсъдебно решаване на спорове, предвидена в член 22 от Регламент № 874/2004.

- 32 Комисията потвърждава, че решението на EURid за отказ на регистрация на.со домейна като домейн от второ ниво на.eu TLD е независим акт, подлежащ на изпълнение, и като такъв може да засегне правата и задълженията на жалбоподателя, без да е необходим допълнителен акт на Комисията.
- 33 На второ място, Комисията оспорва твърденията на жалбоподателя, че „управлението на общностната служба по регистрация е възложено на EURid от Комисията“ и че отношенията между тях имали характер на делегация. Комисията счита, че това е погрешно тълкуване на правоотношенията между Комисията и EURid и на разпределението на функциите и на задачите, възложени от законодателя на Съюза.
- 34 Комисията изключва също прилагането към настоящия спор на съдебната практика относно актовете на органите делегатори, доколкото в случая тя не е делегант.
- 35 На трето място, Комисията поддържа, че установената от регламенти № 733/2002 и № 874/2004 система предвижда достатъчна правна защита за заинтересованите лица, които желаят да оспорят акт на службата по регистрация. Всяко засегнато лице можело, първо, да подаде жалба пред националните съдилища и, второ, да прибегне до извънсъдебно решаване на споровете (член 4, параграф 2, буква г) от Регламент № 733/2002 (използване на „съдебно производство“) и член 22 от Регламент № 874/2004 (процедура за извънсъдебно решаване на спорове).

36 На четвърто място, що се отнася до твърдението на жалбоподателя, според което настоящият спор касае обхвата на предоставената за марката на Общността защита и следователно компетентната юрисдикция за тези спорове съгласно Регламент № 40/94 бил Общият съд, Комисията счита, че то е неоснователно с оглед на условията, предвидени в член 63 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 65 от Регламент № 207/2009).

37 В отговор жалбоподателят посочва, на първо място, че обжалваният акт представлява акт, който може да бъде предмет на жалба за отмяна. Всъщност формата, под която се приемали актовете, била без значение по отношение на „възможността за обжалването им с жалба за отмяна“; единственото определящо условие било обжалваният акт да произвежда задължително действие, което трябвало да се прецени при разглеждането му по същество. Жалбоподателят добавя, че съгласно постоянната съдебна практика правната квалификация на актовете на институциите е подчинена на обективни критерии, основани на регламентиращия характер на съдържанието им, а не на заглавието или на декларираната воля на техния автор.

38 Освен това жалбоподателят твърди, че според постоянната съдебна практика „само мерките, които определят окончателното становище на Комисията или на Съвета в края на тази процедура, представляват обжалваеми актове, като в това число не попадат междинните мерки, чиято цел е да подготвят окончателното решение“. В случая обаче от обжалвания акт било видно, че Комисията въобще не възнамерява да извършва впоследствие нова, по-задълбочена проверка по същество с оглед приемане на окончателно решение.

39 На второ място, жалбоподателят оспорва „липсата на компетентност“ на Комисията в тази област, тъй като това би означавало да се отрече задачата ѝ да осъществява надзор върху управлението на.eu TLD.

40 Всъщност според жалбоподателя Регламент № 733/2002 определя важна роля на Комисията при организирането, функционирането и надзора на образуването, на което са възложени организирането, администрирането и ръководенето на .eu TLD. По-конкретно, съгласно член 3 от Регламент № 733/2002 Комисията установява критериите и процедурата за определяне на службата по регистрация, определя я и сключва договор с нея. Предмет на този договор по-специално са „условията, според които Комисията осъществява надзор върху организацията, администрацията и ръководенето на .eu TLD от службата по регистрация“ в съответствие с член 3, параграф 1, буква в) от Регламент № 733/2002.

41 Жалбоподателят отбелязва също, че регламентът не определял до каква степен Комисията трябвало да упражнява надзор. Тази степен била видна от Решение на Съда от 13 юни 1958 г. по дело Meroni/Върховен орган (9/56, Recueil, стр. 9), в което се установявало, че делегирането на компетентност може да се отнася само до точно определени изпълнителни правомощия, чието упражняване се контролира изцяло от Комисията. Следователно, когато дадени действия или бездействия на оправомощено образувание водели до увреждане на правен субект, отговорността и качеството отговорник в съдебното производство били не за това образувание, тъй като то имало само изпълнителни правомощия, а за Комисията, която осигурявала „контрола по същество“.

42 Въз основа на същото съдебно решение жалбоподателят твърди, че актовете на органа делегатар трябва да се приравняват на актове на органа делегант и че могат да се оспорват на същото основание като последните. Това произтичало от обстоятелството, че институцията на Съюза можела да делегира на трето лице само „изпълнителни компетенции“ в тесния смисъл на думата, така че тази институция трябвало да е правно задължена и да може на практика да отговаря за действията на делегатара. Дори да се предположи, че отговорността на тази институция за действията на третите лица, на които е делегирала правомощия, не е автоматична, тя все пак би трябвало да упражнява тесен и ефикасен надзор върху тях. Жалбоподателят добавя, че макар вторичното право действително да не предвижда задължение за осъществяване на надзор, то все пак е видно от характера и от функцията на делегирането на компетентност на трети лица.

43 Освен това според жалбоподателя по силата на договора от 12 октомври 2004 г. между EURid и Комисията последната има право да го прекрати, ако EURid не изпълнява договорните си задължения. Клауза II.2.1 от договора също изрично посочвала, че Комисията може да дава инструкции и разпореждания на EURid. На последно място, клауза II.12 от договора предвиждала право на Комисията да осъществява контрол върху EURid, а клауза I.6.8 от договора възлагала задължения на последната към Комисията. В рамките на договорното им правоотношение Комисията можела да дава разпореждания на EURid, с които последната била длъжна да се съобразява. Следователно обжалваният акт обвързвал EURid по отношение на тълкуването на спорните разпоредби и изключвал всяка възможност за регистрация на .so домейна като домейн от второ ниво на .eu TLD, тъй като тази регистрация нарушавала договора, сключен между EURid и Комисията, и давала основание на последната да прекрати договора. Всички права и задължения на страните по договора разкривали йерархична връзка на надзор, упражняван от Комисията върху EURid.

44 По-нататък, жалбоподателят оспорва довода на Комисията, според който съществува договорна клауза, позволяваща да се изключи отговорността на Комисията за „действия или бездействия на страните или на техните подизпълнители при изпълнението на договора, освен ако изрично и в писмен вид е предвидено друго“. Жалбоподателят счита, че тази договорна клауза е без значение, тъй като се отнася само до отношенията между страните по договора, тоест Комисията и EURid, и не може да се прилага за отношенията между Комисията и трети лица. Всъщност, от една страна, отговорността на Комисията се урежда от правото на Съюза и Комисията не можела да се освободи предварително от тази отговорност, а от друга страна, договорна клауза, която изключвала отговорността на съдоговорител по отношение на третите лица, не можела да се противопостави на последните и те във всеки момент могли да се позоват на тази непротивопоставимост, без ограничения във времето.

45 Жалбоподателят оспорва довода на Комисията, според който нейните актове не обвързват EURid. Този довод „противоречал на логиката“ и бил несъвместим с правоотношението между Комисията и EURid. Всъщност не било възможно да си представим, че изпълнителят или делегатарят не са обвързани от инструкциите на възложителя или на делеганта. Освен това договорът между EURid

и Комисията предвиждал изрично отговорността на последната за разпорежданията, които дава на EURid. Тази договорна клауза щяла да е лишена от смисъл, ако EURid „функционирала независимо от Комисията“.

46 На трето място, жалбоподателят се позовава на правото си на ефективен съдебен контрол на законосъобразността на решението на Комисията.

47 Жалбоподателят счита, че по силата на членове 7, 220 и 230 от Договора за ЕО компетентен по настоящото дело е Общият съд. Всъщност, тъй като Регламент № 733/2002 е приет от Съвета въз основа на член 156 ЕО, било явно, че създаването и използването на.eu TLD са неразделна част от правния ред на Съюза и следователно подлежат на съдебен контрол от Съда и от Общия съд.

48 Освен това жалбоподателят поддържа, че по силата на член 6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., всяко лице има право на справедлив процес, както и на компетентен съд. Под израза „компетентен съд“ трябва да се разбира съдът, който законът определя като компетентен да се произнесе. Общият съд бил единственият възможен съд, компетентен по спор, възникнал при прилагането на европейско, а не на национално ниво на правомощията на Съюза по отношение на.eu TLD.

49 Всъщност според жалбоподателя липсата на съдебен контрол върху актовете на институцията, която е делегирала част от правомощията си на частноправно юридическо лице, представлявала непълнота в предоставената от правния ред на Съюза съдебна защита. Тази непълнота не можела да се компенсира от възможността частноправните субекти да се обърнат към националните юрисдикции, за да постигнат отмяна на актовете на EURid.

50 Освен това жалбоподателят отбелязва, че съгласно член 63 от Регламент № 40/94 Общият съд е компетентен и по споровете между СХВП и частноправните субекти в рамките на регистрацията на марки на Общността. Според жалбоподателя аналогията е очевидна. СХВП била натоварена с регистрацията на марки, докато EURid извършвала дейност като служба, отговаряща за регистрацията на адреси в Интернет. Разликата била, че марката отличавала стоки и услуги в материалния свят, докато електронният адрес отличавал стоките и услугите във виртуалния свят или в мрежовото пространство. Следователно, въпреки различната правна форма и различното функциониране, на практика СХВП, от една страна, и EURid, от друга, изпълнявали „паралелни задачи“. Не било логично актовете на СХВП да подлежат на контрол за законосъобразност от Общия съд, а тези на EURid да излизат извън обхвата на неговия контрол. Що се отнася до СХВП, регламентът, с който същата е създадена, предвиждал изрично съответната процедура. За сметка на това, тъй като нито един текст не предвиждал компетентност на Общия съд по отношение на актовете на EURid, трябвало да се упражни поне контрол за законосъобразност на актовете на Комисията в качеството ѝ на „надзорна общностна институция“.

51 На четвърто място, жалбоподателят изтъква, че има правен интерес. Всъщност отрицателните последици от обжалвания акт върху неговото положение, и по-специално засягането от страна на Комисията на „абсолютното право“ върху марката на Общността „СО“, доколкото Комисията неправилно решава, че жалбоподателят няма право да регистрира домейн от второ ниво, включващ тази марка, доказвали интереса му да иска отмяната на обжалвания акт. Освен това според жалбоподателя спорът се отнася до обхвата на защитата, призната на притежателя на марка на Общността. Ето защо в съответствие с Регламент № 40/94 компетентен бил Общият съд.

52 Всъщност обжалваният акт бил приет от Комисията — която била и органът, който упражнявал надзор върху EURid — в рамките на жалба срещу решение на EURid. Ето защо настоящата жалба за отмяна срещу обжалвания акт следвало да се приеме за допустима, доколкото последният засягал по-специално марката му на Общността „СО“.

Съображения на Общия съд

- 53 Според постоянната съдебна практика актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна, са мерките, произвеждащи задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя, като изменят по характерен начин правното му положение. За да се определи дали акт или решение произвежда такова действие се налага придържане към неговата същност (Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639, точка 9, Решение на Първоинстанционния съд от 29 януари 2002 г. по дело Van Parijs и Pacific Fruit Company/Комисия, T-160/98, Recueil, стр. II-233, точка 60 и Определение на Първоинстанционния съд от 2 юни 2004 г. по дело Pfizer/Комисия, T-123/03, Recueil, стр. II-1631, точка 21).
- 54 В настоящия случай обжалваният акт се състои само от писмо, подписано от М. N., началник на отдел 1 „Интернет, сигурност на мрежите и на информацията“ към дирекция А „Интернет, сигурност на мрежите и общи въпроси“ на генерална дирекция „Информационно общество и медии“ на Комисията, с което се дава отговор на изпратеното от жалбоподателя на 23 декември 2005 г писмо и в което са изложени причините, поради които Комисията счита, че отказът на EURid да регистрира .co домейна като домейн от второ ниво на .eu TLD противоречи на правилата на Съюза.
- 55 Следва най-напред да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика не е достатъчно да е било изпратено писмо от институция на Съюза до адресата му в отговор на направено от последния искане, за да може писмото да се квалифицира като решение, срещу което може да се подаде жалба за отмяна (Решение на Първоинстанционния съд от 22 май 1996 г. по дело AITEC/Комисия, T-277/94, Recueil, стр. II-351, точка 50, Определение на Първоинстанционния съд от 5 ноември 2003 г. по дело Kroporly/Комисия, T-130/02, Recueil, стр. II-4857, точка 42 и Определение на Първоинстанционния съд от 14 декември 2005 г. по дело Arizona Chemical и др./Комисия, T-369/03, Recueil, стр. II-5839, точка 56).

56 На следващо място следва да се отбележи, че в обжалвания акт Комисията се е ограничила с тълкуване на приложимите разпоредби и с посочване, че намира решението на EURid за съответстващо на тези разпоредби (вж. точка 22 по-горе).

57 Важно е впрочем да се подчертае, че решението за отказ на регистрация на .so домейна като домейн от второ ниво на.eu TLD е прието от EURid в качеството ѝ на бюро по регистрация на посочения TLD.

58 В това отношение следва обаче да се напомни, че Регламент № 733/2002 учредява службата по регистрация и определя нейните правомощия. Съгласно член 2, буква а) и член 4, параграф 2, буква а) от този регламент на службата по регистрация са възложени организирането, администрирането и ръководенето на.eu TLD. Съгласно член 4, параграф 2, буква б) от същия регламент службата по регистрация регистрира наименованията на домейните в.eu TLD посредством всяко акредитирано бюро за.eu регистрация при поискване от определени лица. Съгласно текста на член 4, параграф 2, буква в) от Регламент № 733/2002 службата по регистрация налага такси, непосредствено свързани с направените разходи, а съгласно член 4, параграф 2, буква г) тя прилага политика на извънсъдебно разрешаване на споровете.

59 Освен това съгласно член 4, параграф 2, буква д) от Регламент № 733/2002 службата по регистрация приема процедури за акредитация на бюра по.eu регистрация, извършва такава акредитация и гарантира ефективни и честни условия за конкуренция между бюрата по.eu регистрация. Съгласно член 4, параграф 2, буква е) от посочения регламент службата по регистрация гарантира интегритет на базите данни за наименования на домейни.

60 Що се отнася до Комисията, член 3, параграф 1, букви а) и б) от Регламент № 733/2002 предвижда, че тя е компетентна да установи критерии и процедура за

определяне на службата по регистрация, както и да я определи след публикуване на покана за заявяване на интерес в *Официален вестник на Европейския съюз* и след приключване на процедурата по такава покана.

61 Съгласно член 5, параграф 1 от Регламент № 733/2002 след консултиране със службата по регистрация Комисията приема правила за политика от общ интерес относно изпълнението и функциите на.eu TLD и принципите на политика от общ интерес по отношение на регистрацията.

62 В този контекст Комисията определя като служба по регистрацията EURid — асоциация с нестопанска цел по белгийското право (вж. точка 15 по-горе), приема Регламент № 874/2004 и сключва договор с EURid, в който се уточняват условията, при които Комисията упражнява надзор върху организирането, администрирането и ръководенето на.eu TLD.

63 От гореизложеното е видно, че Регламент № 733/2002 предоставя на службата по регистрация правомощие да откаже регистрация на домейн от второ ниво и че обратно на твърденията на жалбоподателя това не е делегирано от Комисията правомощие на EURid. Следователно Решение по дело Meroni/Върховен орган, точка 41 по-горе, въобще не е относимо към настоящия случай.

64 Освен това жалбоподателят по същество поддържа, че в рамките на надзора върху службата по регистрация и по силата на сключения с нея договор Комисията можела да ѝ дава задължителни разпореждания, по-специално по отношение на регистрацията на домейни от второ ниво, и че доколкото обжалваният акт изключвал всяка възможност за регистрация на.co домейна

като домейн от второ ниво на.eu TLD от страна на службата по регистрация или представлявал отказ да се даде на службата по регистрация такова разпореждане за регистриране на заявления от жалбоподателя домейн, той следователно представлявал акт със задължителни правни последици, срещу който можело да се подава жалба за отмяна.

65 В това отношение следва да се отбележи, че компетентността на Комисията да дава задължителни разпореждания на службата по регистрация относно регистрацията на определен домейн от второ ниво не може да се презюмира при липсата на специална разпорежба от договора или от приет от институциите акт със задължителен характер (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 13 декември 1990 г. по дело Nefarma/Комисия, T-113/89, Recueil, стр. II-797, точка 69 и цитираната съдебна практика).

66 Разпоредби, предвиждащи такава компетентност на Комисията, обаче не се съдържат нито в Регламент № 733/2002, нито в Регламент № 874/2004.

67 Освен това, дори да се допусне че такава компетентност може да се предостави на Комисията единствено от клаузите на договора, сключен между нея и EURid, трябва да се приеме за установено, че клаузите, на които се позовава жалбоподателят (вж. точка 43 по-горе), се отнасят до финансовите отношения между страните по договора. Нито тези клаузи, нито която и да е друга клауза на договора предоставя на Комисията правомощие да дава задължителни разпореждания на службата по регистрация по отношение на регистрацията на определен домейн от второ ниво.

68 Що се отнася до довода на жалбоподателя, изведен от принципа на ефективна съдебна защита, трябва да се отбележи, че съгласно приетите от EURid в съответствие с член 5, параграф 3 от Регламент № 733/2002 „Ред и условия за регистриране на имена на.eu домейн, „в случай на спор, несъгласие или съдебен иск между службата по регистрация и заявителото регистрация лице компетентни са само съдилищата в Брюксел (Белгия)“““, освен в случаите, когато една страна по

свой почин е решила да започне процедура за извънсъдебно решаване на спорове. Впрочем от точка В.12, буква а) във връзка с точка А.1. от Правилата относно извънсъдебното решаване на спорове, свързани с.еу домейна, които правила Комисията представя по искане на Общия съд, е видно, че направилият заявка за регистрация на име на домейн има право да започне съдебно производство пред юрисдикция по основното място на дейност на службата по регистрация (а именно Брюксел) срещу решение на последната за отказ на регистрация на домейн от второ ниво.

69 Освен това член 22, параграф 1 от Регламент № 874/2004 предвижда, че процедурата за извънсъдебно решаване на спорове може да се започне от която и да е от страните, когато решението, взето от службата по регистрация, противоречи на този регламент или на Регламент № 733/2002. Съгласно параграф 11 от същата разпоредба комисията за извънсъдебно решаване на спорове е органът, компетентен да се произнесе по отмяната на решението.

70 Съгласно член 22, параграф 13 от Регламент № 874/2004 резултатите от тази процедура за извънсъдебно решаване на спорове са задължителни за участниците и за службата по регистрация, освен ако не е започнало съдебно производство в рамките на 30 календарни дни след обявяването на резултата от процедурата за извънсъдебно решаване на спорове на страните.

71 Ето защо следва да се приеме за установено, че Регламент № 874/2004 и приетите от службата по регистрация „Ред и условия за регистриране на имена на.еу домейни“, както и Правилата относно извънсъдебното решаване на спорове, свързани с.еу домейни, предвиждат два способа за защита срещу решенията на EURid: от една страна, съдебна защита по общия ред пред съдилищата в Брюксел

и от друга страна, извънсъдебна защита пред комисията за извънсъдебно решаване на спорове, чието решение във всички случаи може да се обжалва по общия ред пред съд.

72 Това заключение се потвърждава от Решение № 2905/2009 от 4 май 2009 г. на Polymeles Protodikeio Athinon (Окръжен съд на Атина, Гърция), приложено към преписката по искане на жалбоподателя. Макар да е вярно, че с това решение Polymeles Protodikeio Athinon отхвърля жалбата, с която жалбоподателят оспорва отказа на службата по регистрация да регистрира заявления от него домейн от второ ниво, в не по-малка степен е вярно и че решението за отхвърляне на жалбата се основава на заключението, че въпросната гръцка юрисдикция няма компетентност да разгледа този спор, който съгласно същото решение е от изключителната компетентност на белгийските юрисдикции. Следователно въз основа на това решение не може да се поддържа, че е било невъзможно да се иска юрисдикция да провери законосъобразността на решението на EURid, с което се отказва регистрация на.co домейна като домейн от второ ниво на.eu TLD.

73 Що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че настоящият спор се отнася до обхвата на защитата, предоставена за марката на Общността „СО“, и до довода на жалбоподателя, според който в съответствие с Регламент № 40/94 компетентен да разгледа спора следователно е Общият съд, достатъчно е да се посочи, че съгласно член 63 от Регламент № 40/94 пред Съда могат да се обжалват само решенията на апелативните състави, като право да обжалва има всяка страна в производството пред апелативния състав, доколкото решението на същия не е уважило исканията ѝ.

74 От преписката обаче не е видно жалбоподателят да е използвал способите за защита, посочени в член 63 от Регламент № 40/94. Ето защо не може да се приеме, че въз основа на тази разпоредба компетентен в настоящия случай е Общият съд. Следователно не може да се приеме доводът на жалбоподателя, че в съответствие с Регламент № 40/94 компетентната за този спор юрисдикция е Общият съд.

75 С оглед на всички гореизложени съображения не може да се приеме, че изразената от Комисията позиция в обжалвания акт има характер на решение, което може да произведе задължително правно действие и да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение. Ето защо жалбата за отмяна трябва да се обяви за недопустима, без да е необходимо Общият съд да се произнася по правния интерес на жалбоподателя.

По съдебните разноски

76 Член 87, параграф 2 от Процедурния правилник предвижда, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав)

определи:

1) Отхвърля жалбата като недопустима.

- 2) Осъжда Inet Hellas Ilektroniki Ipiresia Pliroforion EPE (Inet Hellas) да понесе направените от него съдебни разноси, както и тези на Европейската комисия.**

Съставено в Люксембург на 15 декември 2009 година.

Секретар

E. Coulon

Председател

M. Vilaras